

[Ludvig Christensen.]

paa Kommunerne. Det ved det ærede Medlem udmærket godt, og han maa derfor ogsaa vide, at de ekvilibristiske Øvelser, hvormed den ærede Ordfører for Venstre i det andet høje Ting naaede til det Resultat, at Kommunerne faktisk havde tjent Penge ved den Ordning, ikke har noget med Virkeligheden at gøre.

Nu op mod Julen indeholder Bladene jo — jeg har tilfældigvis her det ærede 3die Medlem for 4de Kreds' eget Blad fra Fyn — rystende Skildringer af den Nød og Elendighed, der faktisk er rundt om i mange, mange Hjem. Det er beklageligt, at navnlig Blade, der tilhører den Partiretning, her er Tale om, kun opdager den Nød, hver Gang Julen stunder til. Men her i dette høje Ting er man altsaa ikke fra Flertallets Side naaet saa vidt. Ud over Graven skal Ministeriet Madsen-Mygdals klamme Haand hvile paa de arbejdsløses Hjem, saa længe der endnu i dette høje Ting er et Flertal, som vil støtte den Politik, der blev ført forud for Valget i Aar, det Valg, der vel tydeligere end noget andet Valg gennem mange, mange Aar har præsteret Bevis for, hvor lidt den Politik, der var blevet ført, havde Bund i Befolkningen. Det er betegnende for Partiet Venstres hele Udvikling, at man nu indretter sig paa at skulle sidde og regere Landet som Mindretal. Det er jo det samme Venstre, som i sin Tid med saa stor Styrke, den Gang Venstre voksede, var i Stand til at samle større og større Dele af Befolkningen om en Politik mod det Mindretalsregimente, der den Gang førtes af Højre i dette høje Ting, det er det samme Venstre, der nu paa sine gamle aflægs Dage indretter sig paa et Mindretalsdiktatur, saa langt som man er i Stand til at udøve det heroppe fra. Det maa man jo gøre, saa længe man vil og kan, men paa den anden Side er det sikkert, at en Fortsættelse fra Flertallet i dette høje Ting af den Politik, der førte til Valgets Resultat, naturligt vil medføre, at det gaar saa meget hurtigere med at faa et andet Flertal i Landstinget.

Maa jeg endelig til det ærede 15de tingvalgte Medlem (Tvede) sige, at det er jo ejendommeligt, at hver Gang der er et socialdemokratisk Ministerium, faar man pludselig Mæle; ved alle de Lejligheder, der gives, stiller man Krav om Forslag til Beskæftigelsesproblemets Løsning. Man var saa mærkværdig tavs under Ministeriet Madsen-Mygdal. Den Gang man faktisk fra det konservative Folkepartis Side havde Magt til at tvinge sin Medarbejder til at føre en Politik, der kunde bevirke en forøget

Beskæftigelsesgrad her i Landet, tav man stille. Vi har jo hørt det udmærkede Udtryk anvendt af det konservative Folkepartis Fører i det andet høje Ting, at det Problem, som hidtil har været Højres Fane, skulde nu hvile i den Ubemærkethedens Krog, hvor det egentlig hørte hjemme. Nu har man faaet Mæle igen, og vi skal vel ogsaa efterhaanden opleve at høre, at det er den nuværende Regering, der er Skyld i, at der ikke blev gjort noget under den foregaaende.

Vi maa altsaa konstatere, at Flertallet i det høje Ting ikke vil yde nogen Lettelse til Kommunerne, og at man heller ikke vil yde en retfærdig og rimelig Hjælp til de arbejdsløse, indtil der skabes en Lovgivning, der virkelig kan føre til Indførelsen af Krisekasser.

Tvede: Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) maa vistnok have faaet mine Udtalelser sammenblandet noget, at dømme efter den Udtalelse, han fremsatte bagefter. Thi jeg sagde, at naar der skulde oprettes en Krisekasse for hver enkelt Arbejdsløshedskasse, og de ikke hidtil havde kunnet oprettes i større Antal, saamende jeg, man skulde prøve Tanken om en Genforsikringskasse for Krisekasserne, hvorved de gennem en Præmie kunde værges sig mod Tab ved de store Risici.

Men saa føjede det ærede Medlem til, hvad jo nu baade det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) og den højtærede Socialminister var inde paa, at jeg tillige havde talt om, at der skulde skaffes Beskæftigelse. Ja, det er rigtigt. Jeg mener nemlig, det er meget bedre at søge at afværge Arbejdsløsheden. Det er efter min Opfattelse noget, der for enhver Regering maa komme i første Række, at skaffe saa megen Beskæftigelse, som det kan lade sig gøre her i Landet. Og naar man saa ikke kan, maa man jo hjælpe dem, der ikke kommer i Arbejde. Den højtærede Socialminister vilde slet ikke ind paa det, for han var hverken Handels- eller Indenrigsminister, eller hvad det nu var. Men det er da heller ikke min Opgave. Jeg gjorde udtrykkelig opmærksom paa, at det er fra Regeringens Side, det er sagt, og jeg gaar ud fra, at de Udtalelser, den højtærede Statsminister fremsætter ved Rigsdagens Aabning, bliver fremsat efter et Samraad indenfor Ministeriet, saaledes at de enkelte Fagministre er enige i den Udtalelse, Statsministeren fremsætter, og det var jo Statsministeren, der sagde, at de fremdeles er Trang til visse ekstraordinære Foranstaltninger og til Lovgivningsmagtens Medvirken